

Daniels bok – Nummer tjugo

Daniel och Uppenbarelseboken: Avslöjandet av den profetiska väven av rikens uppgång och fall

Jeff Pippenger

2023-12-15

Syster White framhåller ofta att de profetiska lärdomar som behöver förstås framställs genom rikens uppgång och fall.

”Av nationernas uppgång och fall, såsom detta klagas i Daniels bok och Uppenbarelseboken, behöver vi lära hur värdelös blott yttre och världslig härlighet är. Babylon, med all sin makt och prakt, vars like vår värld sedan dess aldrig har skådat, — makt och prakt som för människorna på den tiden tycktes så fasta och beständiga, — hur fullständigt har det inte försvunnit! Såsom ’gräsets blomster’ har det förgåtts. Jak. 1:10. Så förgicks det medisk-persiska riket och rikena Grekland och Rom. Och så förgår allt som inte har Gud till sin grundval. Endast det som är förenat med hans avsikt och uttrycker hans karaktär kan bestå. Hans principer är det enda fasta vår värld känner till.” Prophets and Kings, 548.

De rikenas ”uppgång och fall”, såsom de framställs i Daniels och Uppenbarelsebokens böcker, utgör den centrala utgångspunkten för ett riktigt sätt att närma sig studiet av profetian. Babylons fall förebildas av Nimrods Babels fall i Första Moseboken kapitel elva. Sedan, i Daniel kapitel fem, faller Babylon åter. Påvedömet historia med dess uppstigande till makten år 538 och dess efterföljande fall år 1798 förebildar också Babylons slutliga fall, ty den påvliga makten är profetiskt det andliga Babylon. Påvedömet föll år 1798, och Uppenbarelseboken kapitel arton skildrar dess slutliga fall. I Daniel kapitel elva, vers fyrtiofem, kommer påvedömet, där framställt som kungen i norr, till sitt slut utan att någon hjälper det. Detta äger rum när nådatiden upphör, ty vers fyrtiofem i kapitel elva och vers ett i kapitel tolv återger samma historia.

Och han skall slå upp sitt palatstält mellan haven på det härliga heliga berget; men han skall gå sitt slut till mötes, och ingen skall hjälpa honom. Och på den tiden skall Mikael träda fram, den store fursten som står som försvarare för ditt folks barn; och det skall komma en tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan något folk blev till ända till den tiden; men på den tiden skall ditt folk bli frälst, var och en som befinns vara skriven i boken. Daniel 11:45, 12:1.

Den andre ängeln budskap är uppbyggt på det faktum att Babylon har fallit två gånger. Det bokstavliga Babylon, representerat av Nimrod och Belsassar, föll två gånger, och det andliga Babylon föll år 1798 och gör så åter, när människans prøvotid avslutas.

Och ännu en ängel följde efter och sade: Fallet, fallet är Babylon, den stora staden, därför att hon har gett alla folk att dricka av sin otukts vredes vin. Uppenbarelseboken 14:8.

Upprepningen av Babylons fall hos den andre ängeln ger den profetiska rättfärdiggörelsen för att identifiera fördubblingen av ord och fraser i Skrifterna som en symbol för de förenade budskapen från den andre ängeln och midnattsropet. Den bekräftar också den princip som syster White har

identifierat, nämligen att studiet av profetian grundas på uppgången och fallet hos de riken som framställs i Daniels och Uppenbarelsbokens böcker. Den åskådliggör tanken att för att förstå Babylons fall måste den som studerar profetian sammanföra alla Babylons fall, ”rad på rad”, för att fastställa det rätta profetiska budskapet om Babylons slutliga fall.

Att Babylon faller två gånger i den andre ängelns budskap grundar sig på den profetiska regel som fastslår att sanningen bekräftas på två vittnens vittnesbörd. Fördubblingen av Babylons fall inom budskapet representerar den profetiska metodik som i Bibeln identifieras som det sena regnet. Denna heliga metodik, som är det sena regnet, är tillämpningen av att föra samman olika profetiska linjer, ”rad på rad”. När den brukas av den som studerar profetior, fastställer metodiken det sena regnets ”budskap”. Det sena regnets budskap, som fastställs genom tillämpningen av den heliga metodiken, förkunnas därefter i de förenade profetiska historieskeendena om den andre ängeln och Midnattsropet. Så var det sant i historien om den förste ängelns rörelse, och så är det sant i dag, i historien om den tredje ängelns rörelse.

Kapitel fyra och fem i Daniels bok representerar den historiska linje som omfattar Babylons uppkomst och början, representerad av Nebukadnessar i kapitel fyra, och sedan Babylons fall och slut, representerat av Belsassar i kapitel fem. Tillsammans bildar de en enda profetisk linje. Den profetiska linje som framställs i dessa två kapitel skall läggas ovanpå Daniel kapitel ett till tre för att fastställa budskapet om det sena regnet.

De två kapitlen framställer Nebukadnessars fall och återupprättelse samt Belsassars fall och undergång, och framställer därför Babylons fall i början och i slutet av linjen. Den profetiska linje som de två kapitlen upprättar är uppbyggd kring att Babylon faller, reser sig och sedan faller igen. Enbart detta faktum identifierar att dessa två kapitel representerar den andre ängelns budskap. De två kapitlen representerar historien om jorddjuret i Uppenbarelsboken tretton, och i den historien förkunnas den andre ängelns budskap och midnattsropet två gånger.

Därför skall vi, innan vi börjar vår betraktelse av Daniels fjärde och femte kapitel, identifiera den heliga metodologi som är det sena regnet, och därefter skall vi, genom att tillämpa denna metodologi, identifiera det sena regnets budskap.

Ett betydelsefullt kännemärke i den förste och den andre ängelns historia var den metodik som representeras av William Millers regler för profetisk uttolkning. Dessa regler användes av män för att identifiera Midnattsropets budskap, och detta budskap var budskapet om det sena regnet för den historien. Ett betydelsefullt kännemärke i den tredje ängelns historia är den metodik som representeras som ”Profetiska nycklar”. Dessa regler skall användas tillsammans med William Millers regler för att identifiera Midnattsropets budskap i vår nuvarande historia, och det budskap som nu blir fastställt genom dessa regler är budskapet om det sena regnet i de sista dagarna. Millers regler representerar det tidiga regnet i jorddjurets profetiska historia, och dessa regler tillsammans med ”Profetiska nycklar” representerar det sena regnet i jorddjurets profetiska historia.

Det sena regnet är den metodik som används för att frambringa budskapet. Det finns sådana som blir bedragna därför att de söker upplevelsen av det sena regnet utan att först söka det budskap som frambringar upplevelsen. Kristenhetens pingstkyrkor är ett tydligt exempel på det bedrägeriet.

Samma slags vilseledda inriktning står till buds också för dem som verkligen söker budskapet om det sena regnet men vägrar att söka den metodik som identifierar och grundlägger budskapet om det sena regnet. Utan den rätta metodiken kan det rätta budskapet inte identifieras. Utan det rätta budskapet är den rätta erfarenheten en omöjlighet.

Betydelsen av detta bibliska faktum förblir okänd för de flesta, ty de har aldrig övervägt möjligheten att det finns ett rätt sätt att studera Bibeln och många felaktiga sätt att studera Bibeln. Det felaktiga sättet att studera Bibeln, vilket vida oftare än något annat väljs, är att förtrösta på andra människors uppfattningar om vad Bibeln lär. Detta är ett så vanligt problem bland människor, att varje kyrka organiserar ett system för att möta detta falskt uppfattade behov hos sin hjord. Detta falska behov frambringar det falska arbetet att upprätta ett system av ledare som identifieras som de andliga experterna på biblisk förståelse, vilka på ett riktigt sätt skall leda den otränade hjordens förståelse. Bibeln anger visserligen ett mycket organiserat system för en kyrkas struktur, vilket innefattar äldste, profeter och lärare, men Bibeln godkänner aldrig den förvanskning av kyrkans organisation som frambringar ett ledarsystem av personer som blivit ordinerade att fastställa vad som är eller inte är sanning, och därefter vem som är och vem som inte är en heretiker.

Bemöda dig om att visa dig godkänd inför Gud, som en arbetare som inte behöver blygas, som rätt delar sanningens ord. 2 Timoteusbrevet 2:15.

En församlingsledare skall förmana, tillrättavisa, undervisa och vaka mot falska läror och dem som främjar de falska läroarna, men var och en av oss skall ”vinnlägga sig om” att visa sig ”godkänd inför Gud” genom att ”rätt dela sanningens ord”. För att göra detta måste vi känna till den metod som Bibeln anger som det rätta sättet att rätt dela sanningens ord. Jesajas bok framlägger dessa frågor i den sena regnets sammanhang, och därför är det där vi skall börja.

På den dagen skall Herren med sitt hårda och stora och starka svärd straffa Leviatan, den flyende ormen, ja Leviatan, den ringlande ormen; och han skall dräpa draken som är i havet. På den dagen skall ni sjunga om henne: En vingård med rött vin. Jag, Herren, bevarar den; jag vattnar den i varje ögonblick. För att ingen skall skada den bevarar jag den natt och dag. Vrede finns inte i mig; vem skulle sätta törnen och tistlar upp mot mig i strid? Jag skulle gå fram genom dem, jag skulle bränna upp dem allesammans. Eller låt honom hålla sig till min styrka, så att han kan sluta fred med mig; och han skall sluta fred med mig. Han skall göra så att de som kommer av Jakob slår rot; Israel skall blomstra och knoppas och fylla jordens yta med frukt. Har han slagit honom såsom han slog dem som slog honom? Eller har han blivit dräpt enligt nedslaktningen av dem som dräpts av honom? Med måtta, när den skjuter fram, går du till rätta med den; han håller tillbaka sin hårda vind på östanvindens dag. Därför skall Jakobs missgärning sonas, och detta är all frukten av att hans synd tas bort: när han gör alla altarets stenar lika kalkstenar som krossats sönder, skall asherorna och solstoderna inte bli stående. Men den befästa staden skall ligga öde, boningen skall vara övergiven och lämnad som en ödemark; där skall kalven beta, där skall den lägga sig ned och förtära dess grenar. När dess kvistar har torkat skall de brytas av; kvinnorna kommer och tänder eld på dem. Ty det är ett folk utan förstånd; därför skall han som har gjort dem inte förbarma sig över dem, och han som har danat dem skall inte visa dem nåd. Och det skall ske på den dagen att Herren skall tröska av

från flodens lopp ända till Egyptens bäck, och ni skall samlas in en efter en, ni Israels barn. Och det skall ske på den dagen att den stora trumpeteten skall blåsas, och de skall komma som var nära att gå under i Assyriens land och de fördrivna i Egyptens land, och de skall tillbe Herren på det heliga berget i Jerusalem. Jesaja 27:1–13.

I de föregående artiklarna har vi upprepade gånger behandlat det ”baner” som lyfts upp för att kalla Guds andra barn ut ur Babylon. Den sista versen i Jesaja, kapitel tjugosju, berör banerets verk när den säger: ”den stora basunen skall blåsas, och de skall komma som höllo på att förgås i Assyriens land.” Assyrien är en symbol för Babylon i de sista dagarna, och de som i versen hör varningsbudskapet att komma ut ur Babylon, kommer och tillber tillsammans med dem som framställs som de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka profetiskt är förlagda till ”det heliga berget i Jerusalem.”

Versen säger: ”Och det skall ske på den dagen.” ”Den dagen”, som är den dag då den andra rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton kallar Guds andra barn ut ur Babylon, utgör ramen för hela kapitlet. Den andra rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton ropar vid söndagslagen, när skökan Tyrus blir ihågkommen.

Och jag hörde en annan röst från himlen, som sade: Gå ut ifrån henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Uppenbarelseboken 18:4, 5.

Jesaja, kapitel tjugosju, börjar med att ange samma dag som kapitlet avslutas med, när det säger: ”På den dagen skall Herren med sitt hårda och stora och starka svärd straffa Leviatan, den flyende ormen, ja Leviatan, den ringlande ormen; och han skall dräpa draken som är i havet.”

Vid söndagslagen börjar Guds verkställande, vedergällande dom över drakens riken (Förenta nationerna), vilddjurets (påvedömet) och den falske profetens (Förenta staterna). Vid söndagslagen störtas den falske profeten som den sjätte makten i Bibelns profetia, och nationellt avfall frambringar nationell undergång. Söndagslagen är den punkt där Guds verkställande domar börjar falla över draken, som är Satan (och vars jordiska rike framställs som draken), vilddjuret och den falske profeten. Det är ett fortskridande straff, som börjar vid söndagslagen. Början och slutet av kapitel tjugosju i Jesaja är söndagslagen, och kapitlet framställer särskilda frågor som är direkt förbundna med den historia som leder fram till och följer efter söndagslagen.

Vi behandlar kapitel tjugosju, eftersom det fastställer den profetiska inramningen för kapitlen tjugoochttio och tjugonio. I dessa kapitel kommer vi att finna definitionen av det sena regnet som en metodologi, vilket kommer att göra det möjligt för oss att förstå betydelsen av att lägga Daniels kapitel fyra och fem ovanpå Daniels kapitel ett till tre. Efter att Jesaja kapitel tjugosju har identifierat början på den fortskridande bestraffningen av drakens rike, nedtecknar han att Guds folk under denna tidsperiod befaller att ”sjunga om henne”. Sjunga om vem?

Svaret på frågan om vem det är som skall besjungas finns i sångens titel, ty de skall sjunga om ”en vingård med rött vin, som HERREN bevarar”. Berättelsen om vingården är berättelsen om Guds folk, och den nämns först av Jesaja i kapitel fem.

Nu vill jag sjunga om min älskade, min älskades sång om hans vingård. Min älskade hade en vingård på en mycket bördig kulle. Han inhägnade den och rensade bort stenarna ur den och planterade den med den ädlaste vinstocken; han byggde också ett torn mitt i den och högg ut ett presskar i den. Och han väntade att den skulle bära druvor, men den bar vilddruvor. Och nu, ni Jerusalems invånare och Juda män, döm, jag ber er, mellan mig och min vingård. Vad mer kunde göras för min vingård, som jag inte har gjort med den? Varför bar den vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära druvor? Och nu vill jag låta er veta vad jag skall göra med min vingård: Jag skall ta bort dess hägnad, så att den blir avbetad; jag skall bryta ner dess mur, så att den blir nedtrampad. Jag skall ödelägga den; den skall inte beskäras eller grävas, utan tistlar och törnen skall växa upp i den. Jag skall också befalla molnen att inte låta regn falla över den. Ty Härskarornas Herres vingård är Israels hus, och Juda män är hans kära plantering. Han väntade rätt, men se, blodsdåd; rättfärdighet, men se, klagorop. Jesaja 5:1–5.

I historien om söndagslagskrisen skall Guds folk sjunga vingårdens sång för Guds folk, ty sången säger: ”Och nu, ni Jerusalems invånare och ni Juda män, dömen, ber jag er, mellan mig och min vingård.” Vingårdens sång är den sång som utpekar förbiseendet av ett tidigare förbundsfolk, medan Gud ingår förbund med dem som Petrus säger ”förr inte var ett folk, men nu är Guds folk”. Den visar att inget regn har fallit över vingården och identifierar därmed Elias verk, han som kommer i den tidsperioden och som ensam kan frambringa regn under den perioden. Vi vet att sången handlar om förbiseendet av ett förbundsfolk, ty vingårdens sång sjöngs av Kristus för det forntida Israel under den tid då det forntida Israel blev förbigånget, samtidigt som Gud ingick förbund med det andliga Israel.

Hör en annan liknelse: En husbonde planterade en vingård och satte hägn omkring den och grävde i den en vinpress och byggde ett torn; sedan utarrenderade han den åt vingårdsmän och reste till ett fjärran land. När tiden för frukten närmade sig, sände han sina tjänare till vingårdsmännen för att få dess frukter. Men vingårdsmännen grep hans tjänare och misshandlade den ene, dödade den andre och stenade den tredje. Åter sände han andra tjänare, flera än de första; och de gjorde på samma sätt med dem. Till sist sände han till dem sin son och sade: De skall visa vördnad för min son. Men när vingårdsmännen såg sonen, sade de till varandra: Detta är arvingen; kom, låt oss döda honom och ta hans arv i besittning. Och de grep honom och kastade ut honom ur vingården och dödade honom. När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra med dessa vingårdsmän? De sade till honom: Han skall på ett eländigt sätt förgöra dessa onda män och arrendera ut sin vingård åt andra vingårdsmän, som ger honom frukterna i deras rätta tid. Jesus sade till dem: Har ni aldrig läst i skrifterna: Den sten som byggmännen förkastade har blivit en hörnsten; detta är Herrens verk, och det är förunderligt i våra ögon? Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. Och den som faller på denna sten skall krossas; men den som stenen faller på, honom skall den mala till stoft. Och när överstepräster och fariséerna hörde hans liknelser, förstod de att det var om dem han talade. Matteus 21:33–45.

När Jesus sjöng sången om Guds vingård för det forntida Israel, drogs de så starkt in i budskapets logik och kraft att när Jesus frågade de ordstridiga judarna vad vingårdens Herre skulle göra med dem som dödade Sonen, kunde de inte annat än ge det rätta svaret, när de sade: ”Han skall på det

gruvligaste förgöra dessa onda män och arrendera ut sin vingård åt andra vingårdsmän, som skall ge honom frukterna i deras tider.”

Jesus tillade sedan omedelbart ännu en vers till sången, när han sjöng om den förkastade stenen, och sammanfattade deras svar med slutstrofen när han sade: ”Därför säger jag eder: Guds rike skall tagas ifrån eder och givas åt ett folk som bär dess frukt. Och den som faller på denna sten skall krossas; men den som stenen faller på, honom skall den mala till stoft.” Att den ”malar honom till stoft” återklingar Jesaja tjugosju, där ”altarets alla stenar” görs ”såsom kritstenar som slås sönder; aserorna och solstoderna skola icke mer resas upp”. Båda är hänvisningar till det väckelseverk som utfördes av Josia, vilken symboliserade dem i de sista dagarna som återupptäcker de ”sju tiderna”, vilket är stötestenen som krossar dem som vägrar att finna den dyrbar.

På söndagslagens dag, såsom den framställs i Jesajas tjugosjunde kapitel, skall de som ”förr inte var ett folk” sjunga sången om Herrens vingård med rött vin. Dessa artiklar har ofta påvisat att det inte finns något tredje budskap utan ett första och ett andra budskap. Söndagslagen är det tredje budskapet, och söndagslagens dag inbegriper det första och det andra budskapets historia. I Jesajas tjugosjunde kapitel identifierar söndagslagen den tidsperiod som framställs i Daniels första kapitel, och därefter åter i Daniels kapitel ett till tre. Profetiskt sett identifierar söndagslagens dag i kapitel tjugosju historien från den 11 september 2001, då det första budskapet blev givet kraft, fram till den snart annalkande söndagslagen.

Vi kommer att fortsätta vår betraktelse av den sång som de återlösta skall förkunna under tiden fram till den punkt då den romerska skökan kommer att börja sjunga sin sång, i nästa artikel.

Och jag såg, och se, ett Lamm stod på berget Sion, och med honom etthundrafyrtiofyra tusen, som hade hans Faders namn skrivet på sina pannor. Och jag hörde en röst från himlen, såsom bruset av många vatten och såsom ljudet av en stark åska; och jag hörde ljudet av harpister som spelade på sina harpor. Och de sjöngo liksom en ny sång inför tronen och inför de fyra varelserna och de äldste; och ingen kunde lära sig den sången utom de etthundrafyrtiofyra tusen, som var friköpta från jorden. Dessa är de som inte har orent sig med kvinnor, ty de är jungfrur. Dessa är de som följer Lammet varthelst det går. Dessa var friköpta bland människorna till en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Och i deras mun fanns inget svek, ty de är utan fläck inför Guds tron. Uppenbarelseboken 14:1–5.